

ща́лъ тъта́зи: мени ми є многш по до
 бре да ѡдамъ тёби, ане дрѹгимъ. И
 така слѹжилъ Іаковъ Лаванъ седмъ го-
 динъ за Рахиль, дѣто то времѧ мъ
 сѧ ѹвило каквото нѣкоеи малкш дні:
 толькова голѣма любовь ималъ на Ра-
 хиль. Ала въ денѧтъ на свадбата из-
 лагалъ го тестатъ негшвъ и приложилъ
 при него на постелата мъ по старата
 си дашира Ліа. Іаковъ ни сапикасалъ
 тоба испервш, ами на оутрината като
 видѣлъ, тога съ рѣкалъ Лаванъ: не ли
 За по младата твоја дашира Рахиль
 самъ ти слѹжилъ седмъ годинъ, защо
 ма си ты излагалъ; Ала на тоба ималъ
 нѣкој праѡда Лаванъ; зашо въ него
 мѣсто не былъ такавъ обычай, да са
 жени по младата сестра предъ по старата.
 Той ѿвѣщаъ тосъ часъ на Іакова,
 чи можи да получи и прекрасна Рахиль за женѧ, кога мъ слѹгъва
 ѻши седмъ годинъ. Іаковъ са тъта-
 зи согласилъ на тоба, и така напоконъ
 зѣлъ и двѣти сестри за жены. Штѣхъ
 Іаковъ побечи любилъ прекрасната Ра-
 хиль, ане очеболъната Ліа. Ала Го-
 сподъ Божъ като виждаше Ліа чи сѧ оу-